

blestela solza v očesu, potem še meni, in vnovič sva se molče objela. Zdelo se mi je, da vidim nad nama nepozabno pokojnico, ko razteza roke in naju blagoslavlja, veseleča se najinega nenadejanega sestanka. Obema je bila v mislih in že na jeziku beseda, da se vidimo v koči tam na nasipu ob široki reki, da bo zopet pelo kladivo v kovačnici, ko mine krvavi ples na severu in jugu, pa ni mogla na dan od zavesti, da nje, matere, ni več tam, nje ne bo več tam, da bi se veselila najine vrnitve. Koča bo pusta, kovačnica prazna brez nje. Slednjič je vse pomisleke zmozel spomin na rodno zemljo, na rjave, dolge, brezkončne njive, na vrbje in bičje ob Kōrōsu, njegovo veličastvo in grozo ob povodnji in vendar tudi na bujno krasno pomlad, vroče poletje, bogato jesen in blatno zimo. Najine misli so se strnile ob neznatni gomili tam med cipresami, med žalujkami na božji njivi, med križi in nagrobniki, med cvetjem in trohnobo.

»Da, ko mine vojna!«

»Zares, tam se snideva, da bo tudi ona zraven. Dobrotno nebo nam skoraj nakloni zmago in mir!«

Tako sva dovršila pogovor pozno v noč. Naslednje jutro je odhajal moj sin proti italijanski meji s svojim oddelkom.

Ločila sva se z veselo nado, da si hočeva vedno dopisovati in sporočati o dogodkih življenja, ki se nama bo snovalo vbodoče, dokler se ne snideva zopet tam ob dragi, nepozabni gomili v božjem vrtu ob reki Kōrōsu v naši lepi ogrski deželi, ki je tako velika, bogata in mogočna. Vsega rodi dovolj in tudi preveč. Dala je meni sina, ki mi ga je vzela neusmiljena vojna. Toda vaša slovenska domovina mi ga je zopet vrnila. Bog živi slovensko domovino, Bog živi Avstrijo!«

Starček se je razigral do solz ob tem pripovedovanju. Pipa mu je že davno ugasnila, toda njegovo oko je žarelo v neznani sreči in zadovoljnosti.

(Koncc.)

Tatič iz navade.

*Vrabc, zviti postopač,
putkam pičo krade,
o, pa ne iz hudobije —
samo iz navade.*

*Mucek naš za ptički rad
malo semtertja poškili;
pa zaloti vrabčka v hipu,
ko prav v skledo kuram sili:*

*Vrabc, zviti postopač,
putkam pičo krade,
mucek skoči mu za vrat —
samo iz navade . . .*

Borisov.

Ob Dunavu

